

Har multicolor

pentru vremuri cenușii

I

Acest material nu este un studiu biblic, ci un
ghid pentru studiu biblic.

Grupuri de ucenicie
Biserica Baptistă “Harul”
Titan-București
octombrie-decembrie
2016

1 Petru 1

INTRODUCERE

Din *Evanghelia după Marcu* am învățat că ucenicul lui Isus își urmează Învățătorul purtând o cruce în spate. Chemarea la ucenicie nu este nici mai mult nici mai puțin decât chemarea la a-L urma pe Isus în viață, în moarte și în înviere, cu orice preț. Costul uceniciei înseamnă adesea renunțare la drepturi și posesiuni, la confortul propriu, și acceptarea suferinței, a batjocurii și chiar a morții de dragul lui Isus. Petru a fost un astfel de ucenic al Mântuitorului, care a plătit costul uceniciei și a devenit unul dintre apostolii cu cea mai mare influență din secolul I. *Evanghelia după Marcu* poartă amprenta predicilor sale, așa cum mărturisesc scrierile părinților Bisericii din sec. II-III. De asemenea, Petru a scris două epistole pe care le avem în Noul Testament.

Epistolele Noului Testament au fost scrise de apostolii Mântuitorului pentru a răspunde unor nevoi specifice ale unor biserici locale. De aceea este important să încercăm să înțelegem din textul epistolelor și din istorie contextul destinatarilor pentru a interpreta corect răspunsul apostolilor. Duhul Sfânt i-a călăuzit pe apostoli și i-a inspirat să transmită un mesaj valabil pentru primii destinatari din sec. I, dar și pentru toate generațiile de credincioși, care se vor confrunta cu probleme similare. Astfel textul epistolei are autoritate apostolică și este prescriptiv, adică ne învață ce trebuie să facem într-o situație ca aceea.

CONTEXTUL destinatarilor scrisorii lui Petru

După circa treizeci de ani (33-63 d.H.) de vestire a evangheliei în tot Imperiul Roman, au fost înființate comunități creștine pretutindeni, alcătuite atât din evrei, cât și din neevrei. Cum prevestise bătrânul Simeon insuflat de Duhul Sfânt, așa s-a întâmplat: „Copilul acesta este rânduit... să fie un semn care va stârni împotrivire.” (Luca 2:34). Și lucrarea lui Isus a stârnit împotrivire în timpul vieții Lui, dar mai ales după învierea și înălțarea Sa. Așa recunosc și iudeii din Roma în fața lui Pavel ajuns în final în capitala imperiului: „știm că partida aceasta (n.ed. creștinismul!) pretutindeni stârnește împotrivire” (Fapte 28:22). Inițial creștinismul a fost prigonit de iudaism, fiind considerat o erezie periculoasă, întrucât Isus pretindea că este Dumnezeu, iar urmașii Lui pretindeau că a înviat din morți și a fost înălțat la cer. Ulterior, creștinii au fost prigonți și de autoritățile romane pentru că declarau că „Hristos este Domnul” și refuzau să declare că „Cezar este Domnul”. Deși perioadele de persecuție generalizată au fost relativ puține (sub Dioclețian, de ex.) și multe episoade de

persecuție au fost locale, totuși creștinii din primul secol erau permanent sub amenințarea prigoanei.

În contextul acesta, Petru scrie cele două epistole ale sale, fiind el însuși sub amenințarea arestării și a execuției sub domnia împăratului roman Nero. Iată ce declară el în a doua sa epistolă, scrisă la puțin timp după prima, în anul 64 d.H:

„Socotesc că este drept,
cât voi mai fi în cortul acesta,
să vă țin treji
aducându-vă aminte;
căci știu că
dezbrăcarea de cortul meu va veni deodată,
după cum mi-a arătat Domnul nostru Isus Hristos”
(2 Petru 1:13-14)

Petru vorbește aici de moartea sa care fusese prevestită de Mântuitorul (vezi Ioan 21:18-19). De aceea el continuă și spune:

„**Îmi voi da dar osteneala ca**
și după moartea mea,
să vă puteți aduce aminte de aceste lucruri.”(2 Petru 1:15)

Cum îi ajută Petru pe destinatarii săi să își aducă aminte de învățăturile lui și după moartea sa? Scriindu-le! Conform tradiției creștine, căreia nu avem motive să nu îi dăm crezare în privința aceasta, Petru și Pavel au fost martirizați sub împăratul roman Nero (prin anul 66 d.H.), după ce acesta i-a acuzat pe creștini că au dat foc Romei în anul 64 d.H. Așadar, Petru scrie bisericilor persecutate din perioada aceea.

Scopul scrierii celor două scrisori ale sale este declarat chiar de Petru în cea de-a doua epistolă a sa:

„Preaiubiților,
aceasta este a doua epistolă pe care v-o scriu.
În amândouă **caut să vă trezesc mintea sănătoasă,**
prin înștiințări,
ca să vă fac să vă aduceți aminte
de lucrurile vestite mai dinainte de sfinții proci
și
de porunca Domnului și Mântuitorului nostru,
dată prin apostolii voștri.” (2 Petru 3:1-2)

În ce privește *Prima epistolă a lui Petru*, **contextul și scopul scrierii** ei este declarat și mai specific în finalul acestei prime scrisori:

„Dumnezeul **oricărui har**,
care **v-a chemat** în Hristos Isus **la slava** Sa veșnică,
după ce veți suferi puțină vreme,
vă va desăvârși,
vă va întări,
vă va da putere și
vă va face neclintiți.
A Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.” (1 Petru 5:10, 11)

Acesta este contextul destinatarilor: suferința. Și nevoia lor: încurajarea harului acordat în suferință. Sunt „felurite încercări” prin care trece creștinul, dar și Dumnezeu ne oferă ajutor printr-un „har felurit”, pe care îl manifestă față de noi. În versetele următoare, Petru dezvăluie clar scopul scrierii, poștașul care va duce scrisoarea la destinatari, biserica locală din care scrie și relația specială cu Marcu.

„V-am scris aceste puține rânduri
prin Silvan,
care cred că este un frate credincios,
ca să vă sfătuiesc
și
să vă adeverez că
adevăratul har al lui Dumnezeu este harul acesta de care v-ați alipit.
Biserica
aleasă cu voi,
care este **în Babilon**,
vă trimite sănătate.
Tot așa și **Marcu**,
Fiul meu.” (1 Petru 5:12, 13)

Așadar, Petru scrie celor chemați de Hristos Isus la slava Sa veșnică, după ce vor „suferi puțină vreme”. Petru scrie ca să-i sfătuiască și să-i încurajeze în mijlocul suferinței. Însă Petru scrie și ca să le confirme încă o dată că nu s-au înșelat crezând că Isus este Mesia, că harul de care s-au alipit este harul autentic al lui Dumnezeu. Suferința îi clătina pe unii în convingerile lor, și Petru scrie pentru a le întări convingerile și a le păstra credința sănătoasă în harul lui Mesia Isus.

Petru trimite scrisoarea **prin Silvan** (sau Sila), care se pare că a avut un rol important și în redactarea epistolei într-o limbă greacă impecabilă. Sila sau Silvan a fost și colaboratorul lui Pavel în a doua călătorie misionară (Fapte 15:40), a suferit cu Pavel în închisoarea din Filipi (Fapte 16:19-34). De asemenea, apare tot ca un colaborator al lui Pavel în câteva epistole (1 Tesaloniceni 1:1; 2 Tesaloniceni 1:1). Silvan este poștașul care duce scrisoarea prin cele patru provincii romane: Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia (Pont și Bitinia se pare că formau aceeași provincie). Vezi harta la p. 8!

Biserica „aleasă care este în Babilon”, de unde scrie Petru, a fost interpretată ca fiind Roma. Au mai fost propuse spre analiză și alte variante de interpretare: Babilonul din Mesopotamia, Babilonul din Egipt sau Ierusalimul. Cei mai mulți cercetători biblici consideră pe baza informațiilor extrabiblice, că Babilonul este o metaforă aici pentru Roma.

Epistola este scurtă dar are un mesaj puternic. În doar 105 versete, Petru reușește să dea învățătură despre: mântuire, răscumpărare, moștenirea veșnică, sfințenie, încredere în Dumnezeu, mângâiere în suferință și multe alte adevăruri spirituale pe care le vom descoperi aprofundând mesajul epistolei lui Petru.

Suntem pregătiți să trăim viața creștină într-o lume necreștină?
Suntem pregătiți pentru suferință, batjocuri, împrăștiere?
Avem capacitatea de a vedea slava care urmează patimilor?

Bibliografie consultată

Grudem, Wayne, *1 Peter*, Tyndale New Testament Commentaries, IVP
MacArthur, John, *1 Peter*, New Testament Commentary, Moody Publishers
Fărăgău, Benjamin, *1 Petru*, Istoria binecuvântării
Wiersbe, Warren, *Be Hopeful*, Victor Books
***NIV, Study Bible, *1 Petru*, Zondervan

Resurse online

www.biblehub.com/1Peter

1 Petru 1:1-2 Aleși, străini, împrăștiați

Petru,

apostol al lui Isus Hristos,

către (cei)aleși

(care trăiesc ca) străini,

Împrăștiați

prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia,

după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl,

prin sfințirea lucrată de Duhul,

spre ascultarea lui Isus Hristos

și

Stropirea cu sângele Lui:

Harul și pacea să vă fie înmulțite !

ADEVĂRUL APROFUNDAT *Harul în adâncime* (Ezra 9:10; Iacov 1:25)

1:1 Expeditor și destinatari

Identificarea expeditorului

Petru, un apostol al lui Isus

Petru se numește pe sine și „martor al patimilor lui Hristos/Mesia și părtaș al slavei, care va fi descoperită” (5:1b)

Localizarea geografică a destinatarilor

Citiți referințele biblice și scrieți ce aflați despre provinciile romane în care Petru își trimite scrisoarea.

Pont (Fapte 2:9; 18:2)

Galatia (Fapte 14:1-13; 16:1-6; 18:23; Galateni 1:1-2)

Cuvinte-cheie explicate

Apostol

Cuvântul *apostolos* avea în general sensul de „mesager”, „trimis”. Isus aduce o îmbogățire a semnificației, alegând din mulțimea ucenicilor Lui doar doisprezece pe care i-a numit apostoli (Luca 6:13; Fapte 1:25). Oficiul apostolic însemna autoritate. Apostolii Noului Testament sunt pe același nivel de autoritate cu prorocii Vechiului Testament (2 Petru 3:2).

Isus Hristos

Deși pentru mulți oameni din zilele noastre numele *Isus Hristos* înseamnă două nume proprii, în contextul Bibliei este vorba de fapt de un nume propriu și o funcție. *Isus* este forma grecizată a numelui ebraic *Iosua*, care în aramaică se pronunța *Ieșua*. *Hristos* este echivalentul grecesc pentru *Mesia*. În gândirea evreiască Mesia sau Mașia era persoana salvatoare, care avea să îndeplinească o funcție deosebită în planul de răscumpărare. Mesia urma de fapt să îndeplinească tripla funcție de preot, rege și profet pentru răscumpărarea deplină a poporului ales. Așadar când destinatarii lui Petru citeau „apostol al lui Isus Hristos” ei înțelegeau „trimis cu autoritate de Mesia Isus”. Această inversiune (Hristos Isus în loc de Isus Hristos) apare în 1 Petru 5:10 și nu este întâmplătoare. Cei care erau creștini dintre evrei sufereau tocmai pentru că credeau că Isus este Mesia.

Cei aleși

Termenul *eklektois*, care apare de douăzeci și două de ori în Noul Testament, se referă la persoane alese de Dumnezeu *din mijlocul* altora care nu sunt aleși, *pentru a fi incluse în poporul lui Dumnezeu*, acesta fiind un mare privilegiu și o mare binecuvântare (Matei 20:16; 24:31; Romani 8:33). Pentru primii destinatari ai lui Petru acest privilegiu al alegerii rezona cu pasaje din Vechiul Testament care vorbeau despre Israel ca popor ales al lui Dumnezeu. Asta însemna că Petru le conferă statutul privilegiat al poporului ales creștinilor care erau împărățiați, străini, călători și prizonieri (1 Petru 2:4-10). Din aceeași rădăcină este și cuvântul biblic pentru „biserica”, *eklesia*. Mai este important de menționat că Petru folosește termenul „aleși” ca adjectiv și nu ca substantiv sau verb în participiu, așa cum apare în unele traduceri sau comentarii. Așadar Petru nu se referă aici la acțiunea lui Dumnezeu de alege, ci la o calitate a destinatarilor, asemenea adjectivului „străini”.

Străini

Adjectivul *parepidemois* folosit de Petru pentru destinatarii săi înseamnă mai degrabă „rezidenți în altă țară decât cea căreia îi ești cetățean”, decât „străini” sau „exilați” cum folosesc unele traduceri. *Străini* se raportează la relația cu ceilalți care sunt băștinași. *Exilați* sau *refugiați* implică ideea îndepărtării cu forța sau forțați de împrejurări. *Rezidenți* sau *pelerini* înseamnă persoane care locuiesc pentru o vreme în altă țară decât patria lor. *Septuaginta* (traducerea Vechiului Testament în limba greacă) folosește același cuvânt pentru Avraam, care era „străin și călător” printre hitiți (Geneza 23:4). De asemenea întâlnim termenul în Evrei 11:13, unde toți patriarhii de la Abel la Avraam sunt identificați ca „străini și călători”. Termenul implică atât ideea că nu ești de-al locului, că locuiești temporar într-un loc, cât și ideea de călătorie spre patria căreia îi aparții de drept. Verbul derivat din aceeași rădăcină se regăsește într-un decret al regelui Egiptului, prin care se interzicea călătorilor care vizitau celebrul oraș Alexandria să rămână mai mult de douăzeci de zile în oraș. După aceea vizitatorii orașului erau obligați să se întoarcă în mediul rural pentru a munci în agricultură pentru folosul întregului regat. Se pare că cei care vizitau Alexandria erau așa de fascinați de luxul și atracțiile orașului încât nu le venea să mai plece și neglijau munca agricolă din zonele rurale de care depindea bunăstarea orașului.

Împrăștiați

Diaspora, termenul folosit de Petru pentru „împrăștiați”, se referea în vremea biblică la evreii care trăiau „împrăștiați” printre celelalte națiuni. Termenul era asociat cu imaginea semănătorului care împrăștie sămânța pe ogor. Știm că Petru nu le scrie doar evreilor creștini (cf. 2:10; 4:3 ș.a.), de aceea sensul capătă o conotație spirituală pentru viața creștină. Creștinii sunt împrăștiați în lume, așa cum semănătorul aruncă sămânța pe câmp, și trăiesc departe de casa lor cerească, cu nădejdea vie că într-o zi vor ajunge acolo acasă. Acest termen îmbogățește ideea de „călători pelerini”, în sensul că cei cărora le scrie Petru sunt doar o parte a celor împrăștiați de Dumnezeu pe tot pământul. Termenul folosit de Petru este substantiv în genitiv: cei *aleși pelerini ai diasporei!*

Așadar, Petru le transmite acest mesaj destinatarilor lui care locuiesc temporar în provinciile menționate: sunteți călători, pelerini, rezidenți, străini, dar nu în sensul pământesc, ci duhovnicesc. De aceea oriunde ar locui pe pământ, ei sunt doar rezidenți, locuitori temporari, doar pentru o vreme. Ei sunt pelerinii aleși de Regele universului ca să fie poporul Lui, să beneficieze de protecția Lui și să locuiască veșnic în împărăția Lui cerească. Petru se referă la statutul lor spiritual și nu la cel social. Asta are implicații profunde pentru **înțelegerea statutului creștinului în lume**, atunci și astăzi. Nu vă lăsați distrași de la misiunea voastră în lume de atracțiile lumesti. Chiar dacă unii

ADEVĂRUL APLICAT

Harul în acțiune

Întrebări, idei, planuri de aplicație

1. Faceți **harta grupului de ucenicie**. Încercați să localizați pe unde sunt împrăștiați și locuiesc pentru o vreme aleșii Domnului din grupul dvs.

2. Care este statutul creștinului în lume și care trebuie să fie **relația creștinului cu lumea prezentă**, conform pasajelor de mai jos?

Ioan 17:9-16 _____

1 Corinteni 7:29-31 _____

Coloseni 3:1, 2 _____

Filipeni 3:17-20 _____

1 Petru 1:1, 16, 17; 2:1 _____

3. Având în vedere statutul (și misiunea) ucenicilor lui Isus în lume, **discutați și propuneți acțiuni concrete** de corectare a atitudinii și faptelor în legătură cu:

- Relațiile
- Anturajul
- Familia
- Timpul liber
- Serviciul/școala
- Biserica
- Necazurile
- Banii
- Bucuriile
- Posesiunile
- Planurile de viitor etc.

4. Vizitați săptămâna viitoare cu membrii grupului trei persoane vârstnice din Biserica „Harul”. Această **acțiune a Harului** presupune să aflați pe unde trăiesc împrăștiați frații noștri bolnavi, să alocați timp, răbdare și alte resurse.

1 Petru 1:2 Lucrarea Sfintei Treimi în viața celor aleși, străini, împrăștiați

Petru,
apostol al lui Isus Hristos,
către (cei)aleși
(care trăiesc ca) străini,
împrăștiați
prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia,

după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl,
prin sfințirea lucrată de Duhul,
spre ascultarea lui Isus Hristos
și
Stropirea cu sângele Lui:
Harul și pacea să vă fie înmulțite !

ADEVĂRUL APROFUNDAT *Harul în adâncime* (Ezra 9:10; Iacov 1:25)

Cei aleși, care trăiesc împrăștiați prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia, nu ca cetățeni ai acestor provincii, ci doar ca pelerini pentru o vreme, au parte de prezența și lucrarea Sfintei Treimi în viața lor zilnică. Deși sunt niște necunoscuți pentru conducătorii pământești, totuși viața lor este cunoscută în toate detaliile de Regele Universului.

Cuvinte-cheie explicate

Expresia *kata prognosin* înseamnă „conform precunoașterii”, „**după preștiința**”. Dumnezeu este omniscient. El nu are doar o cunoaștere faptică, în sensul că știe toate faptele înainte de a se petrece, ci cunoașterea Lui este și relațională. Dumnezeu știe nu doar faptul că destinatarii lui Petru sunt pelerini împrăștiați prin Asia Mică, ci El Își cunoaște poporul cu o cunoaștere personală, părintească, iubitoare (cf. Romani 8:29; 11:2; 1Petru 1:20). Așadar, „după cunoașterea mai dinainte a lui Dumnezeu” înseamnă „după grija părintească pe care Dumnezeu o are față de voi înainte de întemeierea lumii”.

Citind primele două versete, se ridică întrebarea: Ce este după „știința mai dinainte a lui Dumnezeu”: Alegerea lor? Faptul că sunt împrăștiați? Statutul de pelerini care pribegesc departe de patria lor cerească pe un pământ străin și ostil? Sau toate acestea la un loc?

Aleși în original este adjectiv, nu substantiv sau verb, cum apare în unele traduceri. Așadar, adjectivul *aleși* este în relație cu substantivul „străini” sau „pelerini” și este la nouă cuvinte distanță de expresia „după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl”. Petru nu vrea să spună aici că am fost aleși după știința mai dinainte a lui Dumnezeu (acest concept al alegerii suverane a lui Dumnezeu poate fi întâlnit în alte pasaje biblice). Întrucât versetul întâi nu conține nici un verb, putem considera că expresia „după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl” completează tot portretul destinatarilor, așa cum a fost prezentat în primul verset. Deci, ei sunt „pelerinii aleși ai diasporei prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia, după cunoașterea mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl”. Toată situația lor care include statutul de rezidenți temporari, privilegiile de popor ales al lui Dumnezeu, precum și mediul ostil din provinciile romane în care trăiesc împrăștiați, toate acestea au fost cunoscute de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, toate sunt în armonie cu preștiința Lui și toate sunt în concordanță cu dragostea Lui părintească față de ei. Astfel, preștiința lui Dumnezeu este o mare mângâiere pentru destinatarii lui Petru. Situația lor dificilă este cunoscută de Dumnezeu și este sub controlul voii Lui suverane.

Analizați și alte pasaje din Biblie în care este descoperit acest adevăr, că Dumnezeu cunoaște mai dinainte ce ni se întâmplă, fie bine, fie rău, și că El conduce împrejurările spre împlinirea voii Sale și spre mângâierea aleșilor Lui.

Geneza 50:18-21

Filipeni 1:12-20

2 Corinteni 1:3-11

Altele

Același conținut al primului verset, adică întregul statut al destinatarilor, este îmbogățit în continuare prin alte două expresii prepoziționale: „prin sfințirea Duhului” și „spre ascultarea de Isus Hristos și stropirea cu sângele Lui”.

Sfințirea lucrată de Duhul Sfânt este o lucrare prezentă, progresivă în viața creștinului de a-l elibera de puterea păcatului și de a-l face tot mai asemenea lui Hristos în sfințenie, credință și dragoste. Ideea că am fost aleși prin predestinare (predestinare care este confirmată prin sfințire) este străină acestui text. Petru nu expune în acest text aspectul subiectiv al alegerii (**cine este ales** și cine nu), ci baza obiectivă a alegerii, respectiv **cum sunt aleși** cei care sunt aleși. Sfințirea lucrată de Duhul începe cu nașterea din nou, care are la bază nu meritele omului, ci „marea îndurare” a lui Dumnezeu și învierea lui Isus Hristos din morți (1:3). Aceasta este baza obiectivă a alegerii celor aleși în care lucrează Duhul sfințeniei (cf. 1:18-23). Acest proces al sfințirii care începe cu nașterea din nou continuă toată viața de credință: „Fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră” (1:15). Deci, în litera și în spiritul textului e mult mai ușor de înțeles că „sfințirea Duhului” se referă la întregul statut prezent al cititorilor lui Petru, ca și „preștiința lui Dumnezeu”. Petru spune că *toată existența* pelerinilor aleși ai diasporei este trăită pe temeiul sfințirii lucrate de Duhul. Activitatea nevăzută a Duhului înconjoară toată viața creștinului ca o atmosferă spirituală în care el trăiește, respiră și este transformat (Romani 8:28; 2 Corinteni 4:16-18; Iacov 1:2-4; 1 Petru 4:14). Duhul Sfânt este arvuna vieții și a patriei cerești viitoare, de care aleșii, pelerinii ai diasporei se bucură încă de pe pământul străin și ostil unde își duc existența în prezent.

Spre ascultarea de Isus Hristos indică scopul lui Dumnezeu pentru pelerinii aleși ai diasporei și chiar scopul sfințirii lucrate de Duhul. Viața lor trebuie să fie condusă spre ascultarea tot mai deplină de Hristos (Efeseni 2:10). „Ascultarea”, *hypakoe*, nu se referă la ascultarea inițială de evanghelie spre mântuire, ci la ascultarea zilnică a creștinului (1:14; 1:22; 3:6). Însă destinatarii lui Petru știu că nu vor reuși în viața aceasta să trăiască în perfectă ascultare de Hristos, de aceea Duhul îi conduce și spre *stropirea cu sângele lui Hristos*.

Stropirea în Vechiul Testament avea legătură cu ceremonialul jertfelor de ispășire a păcatelor (Levitic 4:7 etc.), în care sângele era stropit pe altar sau spre capacul ispășirii. În trei situații sângele era stropit spre popor: la încheierea legământului de la Sinai (Ex 24:5-8; Evr 9:19); în ceremonialul de investire a lui Aaron și a fiilor lui ca preoți (Ex 29:11) și în cazul ceremoniei de curățire a leprei (Lev 14:6-7).

Dacă Petru ar avea în vedere primul caz, atunci stropirea ar însemna intrarea în legământ a destinatarilor lui, odată cu intrarea în poporul lui Dumnezeu. Dar „sfințirea Duhului” fiind anterioară, asta presupune că ei sunt deja în Noul Legământ. Dacă Petru vizează a doua situație, rezultă că se referă la faptul că ei devin preoți ai Domnului; dar el deja îi consideră un neam de preoți (2:5, 9). Al treilea caz, curățarea leprei prin stropire (cf. Levitic 14 și Ps. 51:7), ne duce cu gândul la ceea ce întrerupe părtășia cu Dumnezeu și cu poporul Lui. Acesta se potrivește cel mai bine cu 1 Petru 1:2. Pelerinii aleși sunt chemați să trăiască în ascultare de Hristos, dar vor fi mereu întinați de păcat. De aceea, au nevoie de continua stropire cu sângele lui Hristos pentru refacerea părtășiei cu El și cu poporul Lui (cf. 1 Ioan 1:7, 9). Așadar, *spre ascultarea de Isus Hristos și stropirea cu sângele Lui* înseamnă **ascultare** și **iertare** continuă, zilnică. Acest mesaj înseamnă porunca ascultării, dar și mângâierea iertării zilnice.

În **concluzie**, dacă *preștiința lui Dumnezeu* ne duce cu gândul la trecut, *sfințirea Duhului* se referă la prezent, iar *ascultarea de Hristos și stropirea cu sângele Lui* este un scop proiectat în viitor. Este de remarcat prezența celor trei persoane ale Trinității, fiecare implicată în realizarea deplină a mântuirii eterne a „pelerinilor aleși”.

Dumnezeu Tatăl a pregătit înainte de veșnicii temelii în baza căruia urma să fim răscumparați: „sângele scump al lui Hristos, **Mielul fără cusur** și fără prihană. *El a fost cunoscut mai dinainte* de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi” (1 Petru 1:19, 20). Aceeași expresie, *după știința mai dinainte a lui Dumnezeu*, din v. 2 apare și în v. 20 cu referire la Mielul lui Dumnezeu. Acesta este baza obiectivă a mântuirii noastre cunoscută de Dumnezeu mai dinainte și hotărâtă în mod suveran. Toți cei răscumparați prin sângele Mielului formează poporul ales al lui Dumnezeu, poporul celor născuți din nou prin învierea lui Isus Hristos. Aceștia intră în școala Duhului, într-un proces de sfințire care durează toată viața. Duhul Sfânt îi conduce spre ascultarea zilnică de Hristos; iar când eșuează să asculte îi conduce înapoi la sângele Mielului. Ce har! Ce pace ne dă lucrarea Sfintei Treimi în mântuirea noastră deplină!

Har vouă și pacea să vă fie înmulțită!

Urarea lui Petru se referă la har și la pace. *Pacea* era binecuvântarea Vechiului Testament. *Harul* era binecuvântarea Noului Testament. Sunt binecuvântări spirituale nemeritate, pe care trebuie să le experimentăm din belșug ca străini călători spre cer.

ADEVĂRUL APLICAT

Harul în acțiune

Întrebări, idei, planuri de aplicație

1. Întocmiți o fișă autobiografică cu datele și evenimentele importante din viața dvs. Care dintre aceste evenimente credeți că s-au petrecut „după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl”? Împărtășiți grupului ce sentimente vă încearcă știind că Dumnezeu a știut mai dinainte ce se va întâmpla în viața dvs.

2. Care sunt mijloacele prin care Duhul lucrează sfințire în viața noastră?

Ioan 17:17

Efeseni 6:17

1 Petru 1:14-16

Evrei 10:24-25

3. Dacă Duhul ne sfințește prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este sabia Duhului, și prin adunare, care este comunitatea Duhului, atunci faceți echipe de câte două persoane din grup și săptămâna viitoare:

- îndemnați-vă unul pe altul să citiți din Biblie zilnic

- întrebați-vă unul pe altul dacă ați citit și ce v-a vorbit Domnul

4. Dacă sfințirea Duhului este spre ascultarea de Hristos, atunci

- identifică două domenii în care nu ascuți de Hristos și săptămâna viitoare cere ajutor Duhului și grupului ca să ascuți de Cuvânt în acele domenii

---

- alegeți 1-2 persoane din grup și împliniți împreună Cuvântul Domnului: „să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor” (Iacov 1:27).

5. Dacă sfințirea Duhului ne conduce spre „stropirea cu sângele lui Hristos” când nu ascultăm de El, atunci:

- fă o listă cu păcate concrete care te biruiesc și cere iertare prin sângele lui Isus

- dacă sunt păcate pe care nu le poți birui singur, roagă-te și vorbește cu o persoană de încredere și cu maturitate spirituală, care se poate ruga pentru tine și te poate ajuta.

1:3 *Binecuvântat să fie Dumnezeu Tatăl Domnului nostru Isus Hristos*

Scrieți mai jos nume ale lui Dumnezeu revelate în Vechiul Testament.

Prin ce este diferit Numele lui Dumnezeu folosit de Petru aici, dar și de alți autori ai Noului Testament?

Cum își definește Isus relația cu Tatăl în Trinitate? (Ioan 3:16; 5:19, 22, 26-27, 30)

Petru îi încurajează să-L binecuvânteze pe Dumnezeu ca remediu împotriva descurajării, atunci când trec prin suferință. Motivele pentru care trebuie să-L laude:

Ne-a născut din nou

Termenul *gennao* în cultura orientală subliniază rolul tatălui în nașterea copilului (Matei 1:2-20), doar că în acest caz este vorba de naștere spirituală, de sus (cf. Ioan 3:3-7; 1 Corinteni 4:15). Aceasta este noua viață pe care Tatăl o dă poporului Său. Termenul mai poate fi tradus și ca ***naștere de sus*** (*anagennao*).

După îndurarea Sa cea mare

Nașterea din nou nu are loc pe baza meritelor noastre, ci după (*kata*) marea Lui milă. Aceeași prepoziție ca în v. 2 (***După știința mai dinainte***). Acesta este motivul ultim pentru care ne-a născut din nou, ne-a dat viața cea nouă: îndurarea Lui, nu meritele noastre.

Cuvinte-cheie explicate

La o nădejde vie

Am fost născuți din nou, zice Petru, *la o nădejde vie* sau *într-o nădejde vie* (*eis* indică sfera în care...). *Nădejdea* se referă la așteptarea vieții viitoare descrisă în versetul următor. *Vie* înseamnă că crește de la an la an. Asta înseamnă că o nădejde crescândă și din ce în ce mai puternică, **o așteptare tot mai intensă a vieții viitoare** este rezultatul așteptat al unei persoane născute din nou și chiar **testul maturității** spirituale.

Se poate observa că există un tipar la Petru în înțelegerea că Dumnezeu face ceva *prin* cineva sau *prin* ceva (1Petru 1:5, 12, 23; 2:5; 3:1, 21; 4:11; 5:12). Astfel, zice el, „Dumnezeu ne-a născut din nou... *prin* învierea lui Isus Hristos din morți”. De asemenea, *nădejdea vie* se datorează învierii lui Isus. Înainte de a fi născuți din nou eram „fără nădejde” (Efeseni 2:12).

1:4 și la o moștenire...

Obiectul acelei nădejdi vii este *moștenirea neperisabilă, nepătată și care nu se poate ofili*.

Prin învierea lui Isus Hristos din morți

Dumnezeu a adus noua viață prin învierea lui Isus Hristos dintre cei morți (1:23). Învierea lui Isus din morți asigură atât învierea în trupuri noi, cât și noua viață spirituală. Creștinii nu primesc trupuri noi în viața aceasta, dar Dumnezeu ne dă ca arvună viața nouă, înnoirea spiritului. De aceea, din perspectivă spirituală, creștinul a fost deja înviat împreună cu Hristos (Efeseni 2:6; Coloseni 3:1 etc.)

Moștenirea (kleronomia) în Noul Testament se referă nu atât la o moștenire pământească fizică (ca în Vechiul Testament - țara promisă Numeri 32:19; Deuteronom 2:12; Iosua 11:23 etc.), ci la moștenirea cerească, răsplata viitoare a celor credincioși (Galateni 3:18; Efeseni 1:14, 18; Coloseni 3:24). Contrastul este evident: destinatarii lui Petru au fost născuți din nou (de sus) nu pentru a obține o moștenire pământească în Canaan, ci pentru a obține o moștenire în cetatea veșnică a lui Dumnezeu (față de care ei sunt departe acum ca pelerini, călători, străini, împrăștiați pe toată fața pământului).

Această moștenire cerească este ***neperisabilă***, nu se deteriorează odată cu trecerea timpului. Acest termen folosit aici se mai folosește în Noul Testament doar cu referire la realitățile eterne cerești: cu privire la Dumnezeu (Romani 1:23; 1 Timotei 1:17), Cuvântul Lui (1 Petru 1:23) și trupurile noi (1 Corinteni 15:52; 1 Petru 1:18). Toate lucrurile pământești sunt trecătoare, se deteriorează, pentru că toată creația este acum în „robă stricăciunii” (Romani 8:21).

Moștenirea este și ***nepătată*** de păcat, neîntinată. Traducerea în greacă a Vechiului Testament folosește termenul acesta pentru lucrurile care te făceau necurat ceremonial și inadecvat pentru părtășia cu Dumnezeu. Moștenirea aceasta este necontaminată de păcat și nu conține nimic nevrednic de a sta în prezența Domnului. De asemenea, ea ***nu se devalorizează***, spre deosebire de cele pământești (Iacov 1:11). Nu-și pierde valoarea, strălucirea și slava.

Moștenirea evreilor nu a putut fi păstrată, ci a fost luată de la ei, iar ei - trimiși în exil. Moștenirea creștinilor este păstrată și păzită de Dumnezeu, nu de oameni, în cer, nu pe pământ. De aceea speranța creștinilor nu moare, ci este vie, chiar dacă acum ei sunt împrăștiați și prigionii.

1:5 Păziți... pentru mântuirea...

Destinatarii lui Petru poate erau neliniștiți în ce privește puterea lor de a rezista unei prigoniri din ce în ce mai intense. Cum vor face față? Vor ceda?

Păziți (*phroureo*) înseamnă „păstrați în siguranță; păziți cu mare grijă”. Este un termen militar care însemna atât „păzit să nu evadeze”, cât și „păzit față de un atac extern”. Dumnezeu își păzește credincioșii de ambele pericole și din interior și din exterior. Timpul verbului indică o acțiune continuă... această acțiune de păzire are loc atât prin puterea lui Dumnezeu, cât și prin credința noastră. Alt exemplu din epistola lui Petru, care vorbește despre lucrarea lui Dumnezeu *prin...* cineva sau ceva. Dumnezeu continuă să energizeze prin puterea Sa credința noastră personală.

Această inestimabilă moștenire este și **păzită, păstrată în ceruri** pentru noi. Aceasta este o acțiune trecută, completă, care are efecte și în prezent. Dumnezeu a rezervat pentru noi și continuă să ne păstreze rezervată această moștenire. Nu ne-o poate lua nimeni. (În contrast izbitor cu ce păstrează Dumnezeu pentru cei necredincioși (2 Petru 2:17).

Petru îi asigură că ei sunt păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în timpul din urmă.

Pentru mântuirea... Nu se referă la justificarea trecută, nici la sfințirea prezentă, ci la glorificarea viitoare a credinciosului. Vrei să știi cum te păzește Dumnezeu spiritual? Dacă vei continua să te încrezi în Dumnezeu prin Hristos, Dumnezeu lucrează și îți păzește sufletul; dar și tu ai partea ta să alimentezi credința, și atunci vei fi și te vei simți în siguranță.

În concluzie, Petru înțelege cât de important este în încercări să îți ridici privirea în sus spre Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. Perspectiva imediată a destinatarilor săi era să fie dezmoșteniți și dați la moarte pentru credința lor în Isus Mesia. Petru le enumeră binecuvântările de care au parte ca aleși ai lui Dumnezeu deși trăiesc ca străini, împrăștiați și prigionii. Dacă sunt deposedați de bunuri și dezmoșteniți (Evrei 10:34), au o moștenire mult mai valoroasă în cer. Dacă sunt dați la moarte, au o nădejde vie, pentru că

ADEVĂRUL APLICAT

Harul în acțiune

Întrebări, idei, planuri de aplicație

1. Faceți o listă privată (nu trebuie să o arătați nimănui) cu moștenirea pe care o lăsați urmașilor dvs. (lucruri materiale, dar și intelectuale, spirituale, valori nemateriale).

Faceți o a doua listă cu ceea ce credeți că vă așteaptă în cer, ca moștenire păstrată de Dumnezeu pentru dvs.

Comparați listele și stabiliți care moștenire este mai valoroasă și mai sigură.

Mulțumiți lui Dumnezeu pentru moștenirea de pe pământ, dar mai ales pentru moștenirea din cer.

2. Dacă mântuirea o moștenim prin credință, toți deopotrivă, și dacă moștenirea cerească va fi diferită totuși, atunci înseamnă că diferența o face slujirea după ce am fost mântuiți.

Uitați-vă din nou pe lista cu moștenirea pe care o lăsați urmașilor pe pământ și decideți să trimiteți o parte din ea în cer (Matei 6: 19-21).

Dacă aveți o mașină de lăsat urmașilor, puneți-o până atunci și în slujba Împărăției. Puteți aduce o persoană în vârstă la biserică cu mașina dvs. Vorbiți cu liderul grupului și vă va îndruma.

Dacă aveți o casă, puteți invita duminica la masă un student, care nu este din București, sau o familie care vine din celălalt capăt al orașului.

3. Faceți o listă la grupul de ucenicie cu persoane care au nevoie de învierea speranței lor. Faceți ce a făcut Petru pentru destinatarii lui: scrieți-le... un SMS, un email, o scrisoare; dați-le un telefon; faceți-le o vizită. Spuneți-le cuvinte de încurajare și îndreptați-le privirea spre Dumnezeu Tatăl, spre învierea lui Isus Hristos, spre moștenirea care ne așteaptă în cer și spre mântuirea viitoare pe care o așteptăm.

1 Petru 1:6-9 Bucurie în ciuda necazurilor

În care (ea)

voi **vă bucurați** mult,
 măcar *că* acum,
 dacă trebuie,
sunteți întristați
 pentru puțină vreme,
 prin felurite încercări,

pentru ca încercarea credinței voastre,
 cu mult mai scumpă decât aurul
 care piere și
 care totuși este încercat prin foc,
 să aibă ca urmare
 lauda, slava și cinstea,
 La arătarea lui Isus Hristos,

În ea este în original *în care* (pron. masc.) și se poate referi la întreaga nădejde viitoare a creștinilor, care acum sunt străini, călători, împrăștiați, prigionți (nădejde descrisă în v. 3-5). Pronumele nu se poate referi la mântuire pentru că atunci ar fi fost folosit pronumele la feminin. Ideea textului curge în direcția aceasta: Petru combină ideea speranței viitoare (v.3-5) cu ideea suferinței prezente (v. 6-7).

Vă bucurați/Bucurați-vă

Verbul *agalliao* în Noul Testament înseamnă întotdeauna o profundă bucurie spirituală, o bucurie în Dumnezeu sau în ceea ce face El. (cf. Maria în Luca 1:46-47; 1 Petru 4:13; Fapte 16:34). Aceasta este „bucuria mântuirii” (Psalmi 51:12). Verbul folosit de Petru poate fi indicativ (*în care voi vă bucurați*) sau imperativ (*bucurați-vă în aceasta*). Se pare că sensul este mai degrabă indicativ prezent și continuu: „în aceasta (binecuvântările de la v. 3-5) voi vă bucurați și continuați să vă bucurați”!

Cuvinte-cheie explicate

Bucuria creștinilor stă în privilegiile pe care le au ca aleși ai lui Dumnezeu (moștenirea cerească viitoare), nu în posesiunile pe care le-ar putea avea aici

unde nu sunt decât niște pelerini împrăștiați; și bucuria aceasta nu depinde de

necazurile inerente statutului de străini, călători, cetățeni ai cerului pe un pământ ostil. Pentru Petru, bucuria în cele cerești este parte normală din viața creștină; dar viața creștină nu e doar bucurie, ci bucurie în ciuda necazurilor.

Măcar că acum, dacă trebuie

Acum, adică în viața aceasta, în contrast cu cea viitoare. Petru nu se referă doar la anul 64 d.H., când creștinii au fost acuzați pe nedrept că au dat foc Romei, ci la existența creștinului pe pământ, în veacul de acum, în contrast cu veacul viitor. *Dacă trebuie* înseamnă că nu toți creștinii suferă în același timp sau la fel. Creștinii suferă doar dacă și când consideră Dumnezeu că este necesar, spre binele nostru spiritual sau spre slava Lui. În voia Lui suverană și în înțelepciunea Lui nepătrunsă Dumnezeu cântărește suferința fiecăruia.

Prin felurite încercări

Nu se are în vedere o persecuție anume, ci întristările inerente vieții creștine pe un pământ străin, ostil. Cf. Iacov 1:2. Termenul *poikilos* folosit pentru „felurite” înseamnă multicolor, de diferite culori, variat, policromatic. Același cuvânt este folosit și în 1 Petru 4:10 cu referire la „harul felurit” al lui Dumnezeu. *Harul felurit* al lui Dumnezeu este corelat cu „felurite încercări”. Pentru fiecare nuanță de încercare Dumnezeu are un har de aceeași culoare.

Sunteți întristați

Contrastul dintre emoțiile de bucurie și întristare. Verbul *lupeo* înseamnă „a suferi o pierdere” și se referă întotdeauna la ***emoția întristării*** și nu la cauza ei (Matei 14:9; 17:23; 18:31; 1 Tesaloniceni. 4:13).

Pentru puțină vreme

Dumnezeu limitează suferința. Suferința de acum în raport cu slava veșnică este infinit mai mică (2 Corinteni 4:16-

Petru vrea să le spună destinatarilor lui: În această nădejde viitoare, voi vă

bucurați continuu, deși în această viață, din când în când, pentru o vreme, sunteți întristați, prin diverse feluri de încercări. Viața creștină presupune existența simultană a bucuriei și a întristării, două **emoții** care pot conviețui în viața creștinului. Bucuria este dominantă, iar întristarea este excepția.

1:7 Scopul întristării

Pentru ca autenticitatea credinței voastre să fie testată și confirmată spre laudă, slavă și cinste la arătarea lui Isus Hristos.

Credința autentică, rafinată, purificată este cu mult mai valoroasă decât aurul. Dumnezeu prețuiește credința. Oamenii caută aurul.

La arătarea lui Isus Hristos

Această expresie este o referire la judecata finală de la sfârșitul istoriei (1 Corinteni 1:7; 2 Tesaloniceni 1:17; 1 Petru 1:13; 4:13). Aceasta înseamnă că nu putem înțelege într-o săptămână, o lună sau un an scopul lui Dumnezeu pentru care îngăduie încercarea. Unele suferințe nu le vom înțelege nici după moarte imediat, ci abia în ziua judecării finale. Atunci Dumnezeu va descoperi gândurile ascunse și atunci va onora pe toți cei care s-au încrezut în El.

Cuvântul *dokimion* folosit pentru „**încercarea** credinței voastre” are sensul de „dovedirea calității credinței voastre”. Termenul era folosit în testarea calității metalelor prețioase (Psalmi 12:6; Proverbe 27:21). Petru folosește intenționat această analogie pentru a sublinia că situațiile de încercare sunt de fapt ocazii prin care Dumnezeu rafinează și purifică credința noastră (Isaia 48:10). Încercările înlătură impuritățile din credința noastră și-i dovedesc autenticitatea.

1:8-9 Bucuria negrăită a cunoașterii lui Hristos și a mântuirii dobândite

La arătarea lui Isus Hristos

pe care

*voi **Îl iubiți** fără să-L fi văzut,
credeți în El, fără să-L vedeți,
și **vă bucurați** cu o bucurie*

*negrăită
și strălucită,*

dobândind,

*ca sfârșit al credinței voastre,
mântuirea sufletelor voastre.*

Îl iubiți, *agapao*, la timpul prezent, înseamnă că aceasta este starea prezentă a vieții creștine: iubirea lui Hristos.

Nu e iubire la prima vedere, ci iubire fără vedere, oarbă. Credință și iubire fără vedere. Rezultatul este bucurie inexprimabilă. Îl iubiți. Credeți în El. Vă bucurați. Vă bucurați și continuați să vă bucurați (cf. v.6). Bucuria în ciuda

încercării credinței are o ancoră în viitor, nădejdea moștenirii cerești, dar și o ancoră în prezent: iubirea lui Hristos. Relația personală și părtășia zilnică cu

1 Petru 1:10-12 Profeti și îngeri contemplând harul mântuirii

Prorocii,

*care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă,
au făcut din mântuirea aceasta*

*ținta cercetărilor și
căutării lor stăruitoare.*

Ei cercetau să vadă

ce vreme și

ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos,

care era în ei,

când vestea mai dinainte

patimile lui Hristos și

slava

de care aveau să fie urmate.

Lor le-a fost descoperit

că nu pentru ei înșiși,

ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri,

pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au

propovăduit Evanghelia,

Prin Duhul Sfânt trimis din cer

*și în care chiar **îngerii** doresc să privească.*

Prorocii și îngeri

Binecuvântările spirituale de care aveți parte, le spune Petru creștinilor, depășeșc toate binecuvântările Vechiului Testament, date prin proroci sau prin îngeri. Petru le arată măreția salvării prin Hristos, pentru ca ei să o aprecieze la justa valoare. Aceste versete trebuie puse în relație cu cele anterioare, pentru că Petru continuă ideea mântuirii pe care o vor obține credincioșii.

Profetii au cercetat și au prevestit harul mântuirii hărăzit urmașilor lui Hristos, dar n-au avut parte de el. Prorocii au profețit harul, voi îl trăiți. Ei **au cercetat** (*ekzeteo*, „a căuta insistent ceva sau pe cineva”; de ex. a-L căuta pe Dumnezeu în Fapte 15:17; Romani 3:11) și **au investigat** (*exeraunao*, „a căuta într-o cameră, casă, oraș ceva”; așa au căutat ei în Scripturi; Psalmi 119:2, 34, 69, 115, 129;) despre mântuire, dar voi o experimentați.

Ei cercetau, în Scripturi (cf. Ioan 5:39; 7:52), să afle timpul și împrejurările... Ei erau călăuziți în căutare de spiritul lui Mesia, Duhul lui Hristos, de așteptarea și căutarea mesianică.

Duhul lui Hristos din ei „vestea mai dinainte” patimile (cf. Isaia 53, Psalmi 22) și slava (la plural în original, *gloriile!*) lui Mesia, care urmează patimilor (Psalmi 2; 16:10; Isaia 9:6 etc.). Ei căutau, cercetau să înțeleagă *Cine?* și *Când?* Noi avem răspunsul: Isus și acum, de la învierea Sa până la revenirea Sa.

Li s-a descoperit (*apokalupto*) prin acțiunea lui Dumnezeu (Matei 11:25; Filipeni 3:15), prin Isus (Matei 11:27; Galateni 1:12), prin Duhul Sfânt (1 Corinteni 2:10). Lor li s-au descoperit **pentru voi**... credincioșii Noului Legământ. Aceste lucruri descoperite profeților v-au fost vestite de cei care v-au adus evanghelia...

Petru îi încurajază pe cei ce erau în suferință spunându-le: profeții din vechime au profețit harul hărăzit vouă; voi trăiți în marea vreme a gloriilor prevestite ale Împărăției; ei au repetat mereu și mereu și au anunțat harul în folosul vostru; vremea schimbării a venit și vouă v-a fost vestită prin evanghelie. Așadar, chiar dacă lumea nu vă prețuiește, sunteți doar niște străini, pelerini, împrăștiați, voi sunteți de fapt beneficiarii celor mai mărețe binecuvântări din toate timpurile. Profeții au scris despre harul acordat vouă. Îngerii se uită cu interes la voi...

Îngerii doresc să privească, să fie părtași acestui har... Dumnezeu își învață îngerii prin Biserică (cf. Efeseni 3:10 și 1 Corinteni 4:9!)

Îngerii vor să privească...

Vor este *epithumeo*, desemnând o dorință foarte puternică, bună sau rea (Matei 13:17; Luca 17:22; 22:15). Este o curiozitate sfântă a îngerilor chiar și în prezent (Efeseni 3:8-10) să contemple înțelepciunea lui Dumnezeu în mântuirea omului.

Să privească, *parakupto*, înseamnă să arunci o privire din afară, să vezi fără să fii văzut de cei pe care îi vezi (Geneza 26:8). Noi nu vedem îngerii, dar ei ne văd pe noi.

În concluzie, ultimul argument din această introducere, prin care Petru încearcă să-i încurajeze pe destinatarii lui, este măreția harului mântuitor. Privind în profețiile Scripturii și în lumea nevăzută a îngerilor, suntem copleșiți de măreția mântuirii. Splendoarea harului multicolor face să pălească tot ce contează pe pământ. De multe ori ne este greu să înfruntăm viața de pe pământ, pentru că nu suntem uimiți până la adorare de măreția mântuirii ai cărei beneficiari suntem. Este adevărat că gloria urmează patimilor (1:12; 4:14; 5:1); slava mântuirii vine după suferința mântuitorilor. Pentru bucuria care ne este pusă înaintea suferim crucea... Reușim însă să vedem dincolo de cruce gloria?

ADEVĂRUL APLICAT

Harul în acțiune

Întrebări, idei, planuri de aplicație

1. Discutați cum putem în mod practic să facem din mântuirea sufletului nostru „ținta cercetărilor și a căutării” noastre.
2. Ce putem face concret să înțelegem mai bine măreția harului arătat nouă în Hristos?
3. Faceți o listă cu cinci persoane care nu au parte încă de harul mântuirii și hotărâți cu grupul să vă rugați și să le vorbiți despre mântuire săptămâna aceasta.
4. Scrieți următorul mesaj și afișați-l într-un loc vizibil în casă, pe telefon, pe monitor etc.:

ÎNGERII SE UITĂ LA TINE CHIAR ACUM.

CHIAR DACĂ TU NU-I VEZI EI TE VĂD.

EI SUNT UIMIȚI DE CÂT HAR AI PARTE!

TU EȘTI?

